

Uriaspost, idet den Mand, hvis Opgave det blev at skulle tilvejebringe Dækning paa Budgettet, vilde blive en hadet Mand. Nu mener jeg rigtignok, at denne Udtalelse ikke er rigtig. Jeg indrømmer ganske vist, at den Minister, der har faaet den Opgave at skulle skaffe Balance paa Budgettet, har faaet en vanskelig Opgave og er sat paa en meget ansvarsfuld og vanskelig Plads, men om vedkommende vil blive en meget hadet Mand eller ikke — ja, jeg ynder ikke det Udtryk, jeg vil hellere sige en upopulær Mand eller ikke —, beror selvfølgelig paa, hvad Vej han vil gaa for at skaffe Balance.

Nu er det ikke min Pligt at skulle anvise Vej til Dækning, for jeg har ikke noget Ansvar for den finansielle Situation, da jeg var imod Toldloven, der for en væsentlig Del er Skyld i den nuværende finansielle Situation, og jeg har ikke stemt for de kostbare Militærlove. Men alligevel vil jeg tillade mig at pege paa to Veje. Jeg ser ganske vist godt, at den ene af disse to Veje — og det endda den bedste — er spærret for den nuværende Regering og maaske ogsaa for det nuværende Regeringsparti. Det er den Vej, der ligger lige for, den gamle Venstrevej: en betydelig Nedsættelse af de militære Udgifter. Men der er ogsaa en anden Vej, en Vej, som ikke er spærret, og det er den, i det væsentlige at føre Toldloven tilbage til dens tidligere Skikkelse. Hvorfor vil man ikke gaa den Vej? Hvorfor vil man ikke indrømme, at man lavede en ren Fiasko overfor Statskassen, da man lavede den nuværende Toldlov? Det synes jeg, man godt kunde gøre. Man vilde ved at føre Toldloven tilbage til sin gamle Skikkelse vinde en langt mere forøget Indtægt end den, man vinder ved alle de Skattelove, her er Tale om. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke vil gøre det, da man dog ved, at de store Nedsættelser, der nu gaa udenom Statskassen, alligevel ikke komme Befolkningen til gode. Det er noget, som Erfaringen noksom godtgør.

Naar jeg altsaa kort skal præcisere min Stilling til de forelagte Skattelove, vil jeg sige, at jeg erkender, at det er nødvendigt, endog tvingende nødvendigt, at vi faa Balance paa vort Budget, men jeg kan ikke erkende, at den Vej, her er foreslaaet, er den rigtige. Jeg kan derfor i dette Øjeblik ikke stemme for de forelagte Skattelove eller Indtægtslove, men maa forbeholde mig min Stilling. Navnlig mener jeg, at vi først burde have en samlet Finansplan fra Regeringen, før vi kunne tage endelig Stilling til hele dette store Spørgsmaal. Jeg finder, det vilde være rigtigt overfor

Rigsdagen og endnu mere rigtigt overfor Befolkningen, at vi fik at vide, paa en Gang, saa og saa meget skal der til for at skaffe Dækning, og det maa betales. Det, synes jeg, vilde været rigtigere end at søge at gennemføre Skattereformerne Stump for Stump. Derfor kan jeg ikke foreløbig stemme for disse Skatte- og Indtægtslove.

Men der er ogsaa et andet Forhold, som bevirker, at jeg ikke i dette Øjeblik kan stemme for disse Love. Jeg finder nemlig, at inden man skrider til at lægge saa store Byrder paa Befolkningen, bør man først undersøge, om Befolkningen virkelig har den nødvendige Skatteevne. Nu ved jeg godt, at der er gjort gældende — det blev gjort gældende ved Finanslovens Forelæggelse af Finansministeren —, at Danmarks Statsgæld er ikke særlig stor, og at adskillige andre Lande i Europa have en forholdsvis større Statsgæld end vi. Men hertil maa jeg bemærke, at Statsgældens Størrelse ikke danner Basis for en Befolkningens Skatteevne. Et Land kan meget godt have en større Statsgæld end et andet, og alligevel kan Befolkningen have en meget stor Skatteevne — det er f. Eks. sikkert Tilfældet med Frankrig —, men et Land kan ogsaa have en lille Statsgæld og alligevel have en meget ringe Skatteevne, og jeg er meget bange for, at Skatteevnen i Danmark i Øjeblikket er meget ringe. Vi have i de senere Aar forøget vor Statsgæld betydeligt. Og dersom Skatteevnen ikke holder Trit med Gældens Forøgelse, glide vi ned ad et Skraaplan, og saa have vi Grund til at være i høj Grad ængstelige. Og jeg tror ikke, Befolkningens Skatteevne her i Landet har holdt Trit med Statsgældens Forøgelse. Tværtimod, jeg er tilbøjelig til at tro det modsatte. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Skatteevnen er bleven ringere i de senere Aar. Vi vide, hvorledes Prioritetsbyrderne vokse og vokse foruroligende, ikke alene paa Landejendomme, men ogsaa paa Byejeendomme, og vi vide ogsaa, at store Mængder af disse Prioriteter ere paa udenlandske Hænder. Og den nuværende Skattebyrde paa Befolkningen er meget stor. Der hviler nu paa Befolkningen til Stat, Amt og Kommune en Skattebyrde paa 130—140 Mill. Kr. om Aaret eller en samlet Skattebyrde pr. Individ af tæt op imod 50 Kr. Ikke engang Tyskland har en saa stor Skattebyrde pr. Individ. Det forekommer mig derfor, at de økonomiske Forhold her i Landet maa mane til den yderste Varsomhed og Forsigtighed med Hensyn til at paalægge nye Skattebyrder, og jeg maa derfor endnu en Gang